

Агата Кристи
ДЕСЕТ МАЛКИ НЕГЪРЧЕТА

AGATHA CHRISTIE® And Then There Were None
Copyright © 2008 Agatha Christie Limited (a Chorion company).

All rights reserved.

„And Then There Were None“ Copyright © 1939 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Десет малки негърчета © 1991, Agatha Christie Limited, a Chorion
company. All rights reserved

© Орлин Атанасов, художник, 2011 г.

Издаелство „ЕРА“, София, 2008, 2011 г.

ISBN 978-954-389-121-4

Кралю на криминалния роман

Агата Кристи

ДЕСЕТ МАЛКИ НЕГЪРЧЕТА

Превод от английски
Теодора Давидова, Здравка Славянова

ÃËÀÀÀ ÌÚÐÀÀ

I

Съдията Уоргрейв, наскоро излязъл в пенсия, се бе настанил удобно в ъгъла на първокласното купе за пушачи, подръпваше от пурата си и с интерес преглеждаше политическите новини в „Таймс“.

След време остави вестника и се загледа навън. Влакът минаваше през Съмърсет. Още два часа до крайната цел на това пътуване.

Съдията прехвърляше наум всички съобщения за Негърския остров, появили се наскоро в пресата. Пръв го беше купил някакъв милионер американец, побъркан на тема яхти; добре си спомняше описанието на луксозната и модерна къща, изникнала на малкото островче недалеч от девънския бряг. За жалост третата съпруга на американеца не споделяла страстното увлечение на мъжа си и къщата бе обявена за продан. Тук-там по вестниците се появиха някои от тези интригуващи обяви. Последва гръмко съобщение, че къщата е преминала в ръцете на господин Оуън. Не закъсняха и слуховете, раздухвани от журналистите в светската хроника: Негърският остров всъщност бил купен от госпожица Габриел Търл, филмова звезда от Холивуд! Мечтаела за уединение, далеч от любопитните погледи и фотографите. В „Бизи Бий“ деликатно намекваха, че островът е избран за убежище на член от кралското семейство!? Господин Мериуедър бе направил всеобщо достойние поверителната информация за

целта на покупката – младият лорд Л., най-сетне поразен от стрелата на Купидон, щял да прекара там медения си месец! Друг източник, наречен Джонас, пък твърдеше, че островът бил вече собственост на Адмиралтейството за провеждане на предстоящи строго секретни опити!

Негърският остров без съмнение бе станал сензацията на деня!

Съдията Уоргрейв извади от джоба си писмо. Почеркът беше нечетлив, но отделни думи ясно изпъкваха. „Скъпи Лорънс... години, откакто нямам вест от теб... трябва да дойдеш на Негърския остров... прелестно кътче... да си кажем толкова неща... доброто старо време... девствена природа... галещото слънце... 12,40 от Падингтън... ще се видим в Оукбридж...“ Писмото завършваше с маниерния подпис на подателката: „Твоя Констанс Кълмингтън“.

Съдията Уоргрейв се помъчи да си спомни кога за последен път бе видял лейди Констанс Кълмингтън. Трябва да имаше седем, дори осем години оттогава. Тя се готвеше да отпътува за Италия и под галещите лъчи на слънцето да се слее с природата и с *contadini**.

По-късно научи, че е продължила към далеч по-яркото слънце на Сирия, да се слее с тамошната природа и бедуините.

Съдията си даваше сметка, че Констанс Кълмингтън е тъкмо от онзи тип жени, които биха купили остров, за да се насладят на собствената си загадъчност. Доволен от логиката на разсъжденията си, той поклати глава и се отпусна...

След малко вече спеше...

I

В третокласно купе, принудена да търпи компанията на петима спътници, седеше Вера Клейторн. „Какъв горещ ден!“ – помисли тя, затвори очи и облегна глава назад. Но край

* *ἄγῆις* (ἔδ.) – *ἀἶς. ἰδαἶς.*

морето щеше да се разхлади. Провървя ѝ с тази работа. Наемат ли те през ваканцията, това обикновено означава да ти поверят цял рояк деца... Много по-трудно бе да си осигуриш секретарско място. И в бюрото не ѝ бяха дали големи надежди.

Тогавя пристигна писмото.

„Получих препоръка за Вас от Бюрото за секретарски услуги. Разбрах, че там Ви познават лично. Склонна съм да Ви дам посочената заплата и очаквам да започнете работата на осми август. Влакът тръгва от Падингтън в 12,40. В Оукбридж ще Ви посрещнат. Изпращам Ви пет лири за пътни разноски.

*Искрено Ваша
Уна Нанси Оуън“*

Най-отгоре ясно се четеше адресът на подателя: Негърският остров, Стикълхейвън, Девън...

Негърският остров! В последно време вестниците не пишеха за нищо друго! Всевъзможни намеци и какви ли не слухове се носеха. Повечето навярно бяха лъжливи. Изглежда, къщата действително бе построена от някой разточителен милионер, превърнал я в символ на разкоша.

Уморена от наскоро приключилата тежка учебна година, Вера Клейторн си мислеше: „Животът трудно може да предложи нещо интересно на една учителка по физкултура в посредствено училище... Поне да можех да си намеря работа на по-прилично място“.

„Добре, че ми попадна и тази – сепна се тя от пролазилия в душата ѝ хлад. – Тъй или иначе, бях подследствена и кой ще обърне внимание, че от мен бе снето всяко подозрение.“

Дори я бяха поздравили за самообладанието и проявената смелост. Не можеше да се надява на по-добър изход. И госпожа Хамилтън се беше държала така мило... само Хуго... Не, сега няма да мисли за Хуго!

Въпреки горещината в купето най-неочаквано тя потре-

пери при мисълта за морето. В съзнанието ѝ ясно се открие картина. Главата на Сирил ту се скрива, ту се показва над вълните недалеч от скалата... скрива се, показва се... скрива се, показва се... С ритмичен замах на добре трениран плувец тя приближава към него, но вече знае, че няма да успее...

Морето... топла галеща синева... дълги утрини, прекарани на пясъка... Хуго... Хуго, който ѝ се обясни в любов...

Не, няма да мисли за Хуго...

Тя отвори очи и намръщено погледна мъжа отсреща. Висок, мургав, със светли, доста сблизени очи, с дръзка, почти жестока извивка на устните.

„Мога да се обзаложа, че е посетил интересни места и немалко е видял...“ – помисли си тя.

III

Филип Ломбард спря само за миг проникателните си очи върху момичето отсреща и това му бе достатъчно, за да го прецени: „Хубавичка... прилича на детска учителка. Хладнокръвна – мина му през ума, – такива момичета умеят да отстояват своето в любов или омраза. Любопитно би било да си премерим силите...“

Той смръщи вежди. Излишно беше да задълбава. Други грижи имаше сега. Трябваше да мисли само за работата си.

„Какво ли се крие зад всичко това?“ – запита се за пореден път. На всичките му въпроси дребничкият евреин бе отговорил с недомлъвки.

– Съгласен ли сте, капитан Ломбард?

– И така, предлагате сто лири?

Бе задал въпроса небрежно, все едно сумата не беше от значение. Сто лири, когато той буквално нямаше какво да яде! Искаше му се да вярва, че поне евреинът е наясно с нещата... Става ли дума за пари, тези хора не можеш ги излъга, това бе сигурно.

– И не можете да ми кажете нищо повече? – все така небрежно бе продължил.

– Не, не мога, капитане – Айзък Морис категорично бе поклатил плешивата си глава. – Това е всичко, което зная. За моя клиент вие сте човек с добро име, изпаднал в известно финансово затруднение. Упълномощен съм да ви предам сумата от сто лири, като от вас се иска да заминете за Стикълхейвън в Девън. На гарата в Оукбридж ще ви посрещнат. До Стикълхейвън ще пътувате с кола, а от там с моторница – до Негърския остров. И ще останете на разположение на моя клиент.

– За колко време?

– Не повече от седмица.

– Предполагам, давате си сметка, че не бих се забъркал в нещо незаконно? – и Ломбард впери пронизателните си очи в човека отсреща.

Едва забележима усмивка бе разтеглила тънките устни на господин Морис, докато изричаше:

– Ако сметнете, че това, което ще се иска от вас, излиза извън рамките на закона, вие сте в пълното си право да се откажете.

Проклетият дребосък, как само му се хилеше насреща! Сякаш знаеше, че за Ломбард спазването на закона невинаги е било *sine qua non**.

Ред бе на Ломбард да се усмихне. Ей богу, на няколко пъти се бе усещал на косъм от опасността! И все пак бе успявал да се измъкне! Всъщност не страдеше от излишни скрупули...

Той не се канеше да поставя условия. Склонен бе да вярва, че ще прекара добре на Негърския остров...

IV

В едно от купетата за непущачи пътуваше госпожица Емили Брент. По навик седеше с прибрани крака и изправен гръб. За тази шейсет и пет годишна дама изрядната стойка представляваше въпрос на добро възпитание. Баща ѝ, пол-

* ~~σαῦμα δαείν~~ ~~οὐκ ἔστιν~~ (εὰδ.) – ἀὰ. ἰδᾶα.

ковник от старата школа, бе особено взискателен в това отношение. Днешните младежи ѝ се струваха възмутително разпуснати в държането си, а и във всяко друго отношение...

Изцяло проникната от мисълта за собствената си безпогрешност и принципност, тя тържествуващо се наслаждаваше на неудобствата на третокласното купе и непоносимата горещина. „Хората са станали толкова капризни – каза си. – Един зъб не могат да си извадят без упойка, вземат хапчета, ако не могат да заспят, искат да седят само в меки кресла, и то подпрени с куп възглавнички, момичетата отпускат телата си, както им дойде, и безсрамно се разголват по плажовете лете“.

Емили Брент присви устни. Чувстваше се призвана да служи за пример на някои хора.

Спомни си почивката миналото лято. Тази година обаче щеше да бъде различно. Негърският остров...

Мислено прехвърли съдържанието на писмото, препрочитано толкова пъти.

„Скъпа госпожице Брент,

Надявам се, не сте ме забравили. Преди няколко години през август бяхме заедно в пансиона в Белхейвън. Толкова добре се разбихахме тогава.

Каня се да открия свой пансион на малък остров недалеч от брега на Девън. Според мен това е чудесна възможност за хора от доброто старо време да прекарат спокойна почивка с вкусна храна далеч от безсрамната разпуснатост и шумната музика до среднощ. Искрено ще се радвам, ако дойдете това лято на Негърския остров като моя гостенка.

Какво ще кажете за началото на август? Предлагам от осми.

Искрено Ваша У.Н.О.“

Как ли ѝ беше името? Подписът бе нечетлив. „Защо някои се подписват с толкова завъртулки?“ – негодуваше Емили Брент.